

2026

Borító rajzok:

Baranyi Rozina

Bellai Erik

Imre-Szögi Boldizsár

Kertész Leoni

Kiss Vicián

Lamain Amelie Jackie

Szamarasz Zoé

Tigyi Enikő

Tóth-Fürjes Anna

Kiadó:

Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat

A meseíró pályázat győztes meséi 2026.

TARTALOM

Polgármesteri köszöntő5

Farkas Csilla:

A színek iskolája6

Kiss Zoltán Gábor:

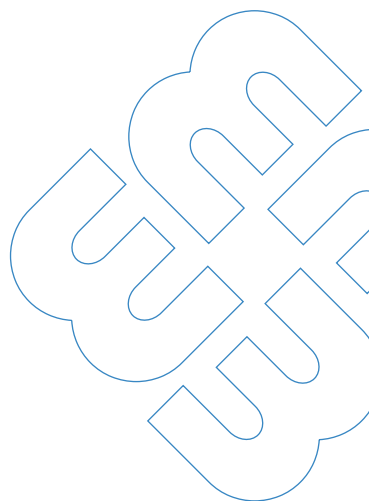
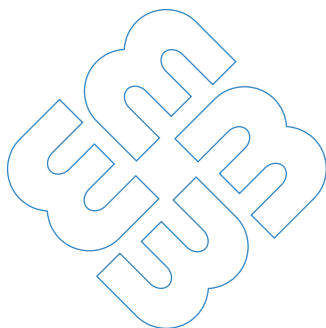
Dama és a susmoták titka 11

Lannert Ágnes:

Laura és a titkos iskolatündörök 18

Jámbor Aliz:

A húszgyerekes iskolatáska 28

TISZTELT PÁLYÁZÓK, KEDVES GYEREKEK ÉS SZÜLŐK!

Minden hagyomány kiindul valahonnan. Kerületünkben 2021-ben hirdettük meg első alkalommal a Meseíró pályázatot, azóta figyelhetjük, ahogy a kezdeményezés lélegezni kezd és kinövi magát valami nagyobbá, többé, mint amire gondolni mertünk a kezdetekkor. Hiszen az évek során nem csupán az derült ki, hogy Óbuda-Békásmegyer tele van történetekkel, de mostanra az is világossá vált: ez a pályázat igazi közösségformáló erő, amely a legkisebbektől a legidősebbekig összeköt mindenkit.

Pontosan ez vezetett minket arra, hogy idén minden eddiginél szélesebbre tárjuk a képzelet kapuját, így – pályázatunk történetében először – az önkormányzati intézmények munkatársai mellett óvodásaink, bölcsődéseink szülei/gondviselői, nyugdíjasházaink lakói, valamint a harmadik kerületi iskolák dolgozói is tollat ragadhattak. Azt reméltük, ezzel még közelebb viesszük a meséket a gyerekekhez – és a beérkezett történeteket olvasva bátran állíthatjuk: jó döntést hoztunk.

Az idei, iskolakezdestről szóló történetek aktualitását pedig nem csak az időzítés, hanem a téma fontossága is adja, hiszen mindannyian tudjuk, mekkora mérföldkő ez az esemény egy gyermek – és persze a szülők – életében. Az óvoda biztonságos fészkből átlépni az iskolapadba egyszerre izgalmas és szorongással teli kaland. A most született mesék éppen ebben segítenek: bátorítást adnak, feloldják a félelmeket, és megmutatják, hogy a betűk és számok birodalma valójában varázslatos hely.

Köszönöm hát mindenkinek, aki időt és energiát nem sajnálva megosztotta velünk írásművét – meg persze azoknak is, akik elolvasták a honlapunkon közzétett történeteket és segítettek kiválasztani az idei pályázat közönségdíjas alkotását, amely éppúgy helyet kapott ebben a harmadik kerületi óvodások rajzaival illusztrált kis füzetben, mint a zsűri által legjobbnak ítélt alkotások.

Kívánom, hogy ezek a történetek tegyék könnyebbé az iskolatáskát, és varázsoljanak minél több meghitt, közös percet a családok estéibe.

Fogadják és olvassák e meséket olyan nagy szeretettel, amilyenell szerzőik papírra vetették őket!

dr. Kiss László
polgármester

FARKAS CSILLA A SZÍNEK ISKOLÁJA

Hallottatok már a színek iskolájáról? Nem csodálom, kevesen ismerik. Nem mutatja a GPS, nem szerepel az iskolai iránytűben. Mert nem járhat ám ott bárki. Úgy is mondhatnám, ez egy titkos hely, nem az Óperencián túl van, nem is a Kerekerdő mélyén, hanem teljesen máshol, valahol a soha véget nem érő képzelet birodalmában.

Óbudai Csillagösvény Összevont Óvoda – Kacsari Szofi

Én legalábbis így gondolom. Biztosan kell lennie valahol egy iskolának, különben honnan tudná a kék, hogy neki kell az eget ezerféleképpen festenie, vagy a haragos tenger színét mélyítenie? S miért választ minden anyuka kék színű ruhát a kisfiának? Biztos vagyok benne, hogy a kék megtanulta a fiúruhákat beszínezni, s nyilván a rózsaszín a lányos tárgyakat borítja be magával.

Na meg ott van a piros, legtöbbször vidám, úgy is mondják, tűzrőlpattant. A tűz piros meg a vér is, de azért az érett dinnyének van a legszebb pirossága. A sárgát kacérnak képelem, hívogató, édes, mint méz, ragyogó nap, zümmögő méhek. A sárgának biztosan könnyű dolga van az iskolában, energikus, ellenállhatatlan. Szerintem a zöld lehet a padtársa. Elvégre a zöld nyugodt, barátságos, szelíden figyel a mellette lévő szeleburdiságát, és körülöleli a többieket, a kék tavacskát, a földre hullott almát. Kiszínezi a fák lombját.

A színek iskolája azért nagyon más ám, mint egy „rendes” iskola. Egyszer-egyszer megengedik egy-két kiválasztott tanító néninek és tanító bácsinak, hogy meglátogassák. Van akkor nagy elképedés azon, amit látnak. A színek legtöbbször ugyanis csak játszanak. Néha le kell ülni gyakorolni a szép vonalvezetést, amiből aztán szép írott kisbetűk lesznek, de a legtöbbször tényleg csak mókáznak. Sokszor annyira belemerülnek, hogy összegabalyodnak, összefolynak. A kék és a piros profik ebben, sportot űznek belőle. Attól függően, hogy melyikük tesz be többet a virgonckodásba, megszületik a napi lila. A lila ezért az egyik legkülönlegesebb szín, ünnepi, fenséges, de ugyanakkor ő a megtartó erő a szivárványban.

Ebben az iskolában aztán meg szinte mindent ki lehet próbálni. Nemcsak azt, hogyan keverednek össze, és mivé válnak a különböző színek, de például azt is, mi sül ki abból, ha az alma nem pirosan ér meg, hanem lilán. Nos, elárulhatom, semmi jó... Viszont a krumplinál sikerült. Büszke is magára a lila, ezt senki nem gondolta volna róla.

Most biztosan azt gondoljátok, a színek mindig jókedvűek, játékosak, csupa móka és kacagás ez az iskola. Bár legtöbbször tényleg így van, veszekedni is szoktak néha. Egyik alkalommal összevesztek azon, milyen színű legyen az osztályterem fala.

– Legyen olyan, mint én, és úgy éreznénk, mintha állandóan sütne a nap! – érvelt magával ragadóan a sárga.

– Szerintem pedig a világoskék megfelelőbb lenne, így azt gondolhatnánk, hogy az égben vagyunk vagy vízben! – válaszolt a kék.

A hallgatag fehér is megszólalt ez ügyben:

– A fehérnél nincs jobb választás: egyszerű, tiszta, világos.

Persze a többiek is mind hozzászóltak, mindenki saját magát ajánlotta, olyan hangosak voltak, hogy még azok is hallották, akik éppen akkor kalandoztak a képzelet birodalmában.

Egyedül a barna nem szólalt meg. Ő valahogy mindig kívülállónak érezte magát. Kikevert szín volt ő is: ha nem sikerült szépen a narancssárga, barna lett belőle. Ha ráfolyt egy kis piros a zöldre, barna lett belőle. Amikor barnát akartak alkotni, egyszerűen csak hatalmas hancúrozásba kezdtek, és biztosan barna lett a vége. Hiába próbálkozott, hogy a szivárványba ő is bekerüljön, ott nem tudtak keveredni a színek, kimaradt belőle. Ha ő próbált valamit barnára festeni, annak sokszor nem lett jó vége. Elvégre lehet az alma piros, zöld vagy sárga is, barna nem, ezt már kitapasztalták. Sőt, tulajdonképpen minden, ami megrohad, barna lesz előbb-utóbb, és bűdös is. Szegény barna, erről aztán már igazán nem tehetett, de mit tudott volna ellene tenni. Miért is pont ő kerülne az osztályterem falára?

Szomorúan hallgatta a többieket, és arra gondolt, hogy talán észre sem vennék, ha ő nem lenne. Ettől annyira elvesztette az erejét, hogy fokozatosan kifakult, minden, ami addig barna volt, egyre fakóbb lett, végül teljesen átlátszóvá vált.

El tudjátok képzelni, milyen a világ barna szín nélkül? Tulajdonképpen először alig tűnt fel. A barna elvégre nem olyan domináns, mint a piros vagy a kék.

Aztán a fák törzsei és ágai egyre fakóbbak lettek, a medvék és a szarvasok elhalványultak, és hiába érett meg a gesztenye, a gumó zöld maradt, a termés halványsárga. A kakaóból is eltűnt, nem lehetett megkülönböztetni a tejtől.

A civakodó színek eleinte nem figyeltek fel a változásra. Akkor tűnt fel nekik, amikor a nagy vita közepette egymáshoz értek, ösz-

Óbudai Csillagösvény Összevont Óvoda – Pusztai Liliom

szefolytak, de mindannyian a saját színükben maradtak. Különös, gondolták, ilyen még nem volt, nem jött elő a barna, pedig ha sok szín összekeveredik, szinte garantált, hogy barna lesz belőle. Körülnéztek, és megdöbbenve látták a színtelen foltokat mindenütt, amit korábban a barna borított be különféle árnyalataival.

A vitát rögvest abba is hagyták, ki kell deríteni, hova tűnt a barna, és hogyan tudják visszahozni maguk közé. Abban ugyanis egyetértettek, hogy a barna nélkül nem teljes az osztály, de fogalmuk sem volt arról, hogyan keressék meg őt a soha véget nem érő képzelet birodalmában.

Végül a bölcs fekete szólalt meg, és tett egy javaslatot:

– Lehet, hogy újra meg tudnánk erősíteni a barnát, ha elmondanánk, mit jelent nekünk. Talán akkor újra beszínez mindent, amit barnán látunk szépnek.

Óbudai Virágliget Összevont Óvoda – Remmers Polla Laura

Elsőként a szelíd zöld kapott szót:

– Én azt szeretem a barnában, hogy megtartja a lombjaimat, ágyat ad a fűnek. Nélküle nem érzem magam teljesnek.

– Mindig segít, ha nem sikerül egy színt kikeverni, és azt mondja, nahát, ez pont jó barna – tette hozzá gyorsan a sárga és a kék.

– Ő nagyon különleges, nincs benne a szivárványban, az ég sem tudja magára varázsolni. Rejtőzködő, ahogy az állatok az erdőben. Nagyon kell figyelni, hogy igazán felismerd a szépségét – elmélkedett a fehér.

– És persze a csoki sem lenne annyira finom, ha nem barna lenne – emelte ki frappánsan a piros.

A barna bár hallotta, először nem értette ezeket a szavakat. A látogatóban ott lévő tanító néni segített neki, amikor észrevette, hogy apróra zsugorodva, fakón ücsörgött az osztályterem egyik sarkában. Lefestett neki egy képet erdővel, házikóval, vadon élő állatokkal. A barna adta bele az életet, a földdel, az állatokkal, makkal, mogyoróval.

Látva a képet, a barna szélesen elmosolyodott, szíve megtelt örömmel, és meglepődve tapasztalta, hogy ettől újra megerősödik, fakósága eltűnt, s lassan visszaszínezte magát a világra. Nagyon figyelt az árnyalatokra, mert tudta, abban igazi varázslat van.

S hogy milyen színű lett végül az osztályterem fala? Kérdezd meg a tanító nénidet!

A zsűri döntése értelmében 2026-ban ez a mese lett
Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat meseíró pályázatának
1. helyezettje.

KISS ZOLTÁN GÁBOR

DAMA ÉS A SUSMOTÁK TITKA

Este volt már, de Dama sehogy sem tudott elaludni. Forgolódott az ágyában, de nem jött álom a szemére. Csak arra tudott gondolni, hogy holnap kezdődik az iskola. Anya szerint sok új dolgot fog megtanulni, Apa pedig bátorította, hogy új barátokat is talál majd. A bátyjától tudta, hogy az iskolában a legjobb a szünet.

Dama, a hatesztendős, vidám, talpraesett leány szerette a fagyit és a vicceket. De most azon tűnődött, kik lesznek az osztálytársai, milyenek lesznek a tanárok, eltéved-e majd a hatalmas épületben, és ehető lesz-e az ebéd.

Hirtelen az ágya végén egy furcsa kis szőrmók jelent meg a semmi-
ből. Dama felugrott, a szeme nagyra nyílt, a szíve kalapált. Az apró
lény bemutatkozás nélkül hadarni kezdett:

– Azonnal velem kell jönnöd!

– De hova? Miért? Egyáltalán ki vagy te? – kérdezte a kislány
meglepetten.

– Nincs idő magyarázkodni. Szükség van rád az iskolában, ott
majd mindent elmondunk!

Óbudai Kisbéka Összevont Óvoda – Kertész Leoni

Ezzel a kis jövevény megfogta Dama kezét, háromszor megpördül-
tek, és a következő szempillantásban már az iskola előtt álltak. A
hatalmas kapu magától kinyílt. Dama szája tátva maradt! Az iskola
telis-tele volt apró, színes lényekkel, melyek szaladgáltak a folyosó-
kon, barkácsoltak a tantermekben, és lakmároztak az ebédlőben.

A kis szőrmókók körbeállták a lányt és nagy bejelentést tettek:

– Téged választottunk!

– Engem? Állj! Kik vagytok ti egyáltalán?

– Mi vagyunk a susmoták, mi vigyázunk éjjel az iskola épületére. Kihegyezzük a ceruzákat, összeseperjük a krétaport, megeszszük a padban hagyott szendvicseket. Az én nevem Fikarc, ő pedig a fivérem, Vihánc.

– Hogyhogy engem választottatok?

– Minden tanév első napján kiválasztunk egy elsőst, hogy legyen a „mi emberünk”. Csak egyetlen diák tudhat rólunk. De nem beszélhetsz rólunk senkinek! Ha megszeged, aznap éjjel örökre elfelejtessz bennünket.

– De pont én? – kérdezte Dama értetlenkedve. – Hiszen nekem nagycsoportban különfoglalkozásokra kellett járnom. Jött hozzám egy fejvesztő megamókus.

– Milyen mókus? – kérdezte Furfanka, a legokosabb susmota.

– Segíteni akart, hogy ügyesebb legyek.

– Áh, szóval „fejlesztő pedagógus”! Ez olyan felnőtt szó.

– Volt még egy lógó pékhús is. Ezt soha nem értettem, mert a pék kenyeret süt, nem húst. Ő abban segített, hogy az „err” betűt tudjam pörgetni. Répa, retek, ritka rigó! – darálta büszkén.

– Logopédus! – kacagta Vihánc.

– De figyelj csak – szólt Fikarc –, bennünket ez egyáltalán nem zavar! Mi olyan csillogó szemű hatévest keresünk, akiben van egy nagy adag kíváncsiság, akinek élénk a képzelete, akiben egyszerre van az óvodások játékosága és az iskolások kalandvágya. Te pont ilyen vagy!

– Általában az évnyitón szoktuk kiválasztani az emberünket, de idén nem várhattunk – sóhajtott a Furfanka. – Segítségre van szükségünk! Fél Elem meg akarja akadályozni az iskolakezdést. Menjünk gyorsan a szertárba!

– Félelem? Miről beszéltek?

A susmoták belekapaszkodtak, és a szertárig futottak vele.

– Nem félelem, hanem Fél Elem. Ez a neve. Korábban sima ceruzaelem volt, Elemérnek hívták, és a mikrofont működtette – magyarázta Vihánc.

– Viszont a karbantartó bácsi kivette Elemért a mikrofonból, egy műszerrel megmérte, és nevetve így szólt: „Na, te már csak fél elem vagy!” Új elemet tett be helyette. A többiek egyből csúfolni kezdték. Gúnynévként ráragadt, hogy „Fél Elem”.

Dama töprengve így szólt:

– De hát a félig lemerült elem sem haszontalan teljesen! Múltkor a nagypapám kivette a zseblámpából az elemet, mert világítani gyenge volt, de azt mondta, hogy a faliórába még jó lesz.

– Elemér bosszúból gonosz tervet szőtt, de szerencsére megtudtuk, miben sántikál! – suttogta Fikarc sejtelmesen.

– Az a terve, hogy holnap reggel kiveszi az új elemet a mikrofonból, és ő maga mászik be a helyére. Amikor pedig az igazgató kimondaná, hogy „Ezennel a tanévet megnyitom!”, csak annyit fognak hallani, hogy pritty-prüty, és a tanév nem kezdődhet el!

– Szörnyűség! – kiáltotta Dama, de Vihánc csitította.

– Készítenünk kell egy bizgentyűt, amivel lezárjuk a mikrofon elemtartóját. Viszont a ragasztót neked kell megszerezned, mert mi nem érjük el. Segítesz?

– Persze – tapsolt Dama örömeiben –, a tanévnek mindenképp el kell kezdődnie! Fél Elem nem akadályozhatja meg!

Óbudai Kisbéka Összevont Óvoda – Lamain Amelie Jackie

Senki sem tudta, de Fél Elem ott bujkált az egyik sarokban és az egész párbeszédet hallotta.

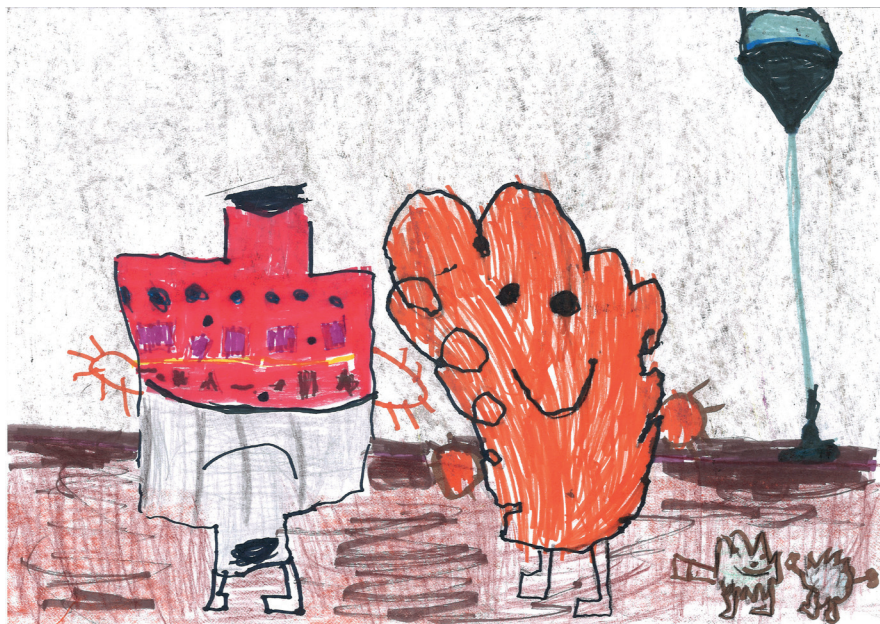
A susmoták munkához láttak. Csiszoltak, faragtak Fabrika, a legügyesebb susmota vezetésével. Dama figyelmesen körbenézve észrevett egy szekrényt. Az alsó és a középső ajtót kinyitotta, de nem talált ragasztót. A felső ajtót sajnos nem érte el, de szomorkodás helyett megoldást keresett. A szertárban megpillantott egy halom könyvet, melyekből tornyot épített, ügyesen felmászott a tetejére, és kinyitotta az ajtót. Ott volt a ragasztó! Pipiskednie kellett, de épp elérte. Örömmel adta át Fabrikának, aki így szólt:

– Most ragaszd rá a bizgentyűt a mikrofonra. Ha ez rajta van, akkor Fél Elem semmiképpen nem mászhat bele és nem ronthatja el az évnýt.

Dama a nagy összpontosításban egyik szemét becsukva, nyelvét kinyújtva ragasztotta oda a bizgentyűt. A susmoták ujjongtak.

– Köszönjük, hogy segítettél rajtunk és megmentetted az iskolát. Most már hazaviszünk, mert pihened kell.

Azzal megfogták a kezét, hármat pördültek, a következő pillanatban pedig Dama az ágyában találta magát, de a susmotákat nem látta sehhol.

Óbudai Kisbéka Összevont Óvoda – Molnár Erik

Másnap reggel gyorsan elkészült a család, szép ruhában indultak az évnýtóra. Az izguló leány a titkát nem árulta el senkinek. Az ünnepély elején Dama szeme a bizgentyűt kereste. Amikor észrevette az igazgató kezében a mikrofont, nagyot dobbant a szíve! A bizgentyűt nem látta rajta! Jaj, mi lesz most! Lehet, hogy Fél Elem

mégis bemászott?! El fogja rontani az egész évet! Figyelmeztetni akarta a susmotákat, de amikor indult volna, a tanító néni szúrósan ránézett, majd a mutatóujját a szája elé téve jelezte, hogy csendben kell maradni. Dama szólni akart az igazgatónak, de végül a helyén maradva rettegett, hogy mi lesz.

Az igazgató a szájához emelte a mikrofont. Dama a szemét behunyta, a lélegzetét is visszafojtotta. A hangszóróból ezt hallotta:

– A tanévet ezennel megnyitom!

A diákok és a tanárok tapsoltak, de Dama értetlenül csóválta a fejét. Hogy lehetséges, hogy a bizgentyű nem volt ott a mikrofonon, azaz Fél Elem bemászhatott, de az igazgató szavait mégis mindenki tisztán hallotta?

Amint az osztály visszavonult a tanterembe, Dama ezen töprengett. A tanító néni megengedte, hogy a szünetben kimenjenek az udvarra. A csengő hangjára minden kisdíák kiszaladt, Dama is, de a folyosón eszébe jutott, hogy a kulacsát a teremben felejtette. Amikor visszament érte, vékony hangra lett figyelmes, mely a tanári asztalon álló óra irányából jött. Dama felkapta a fejét, és odament. Ahogy megfordította az órát, Fél Elem nézett vele farkasszemet.

– Biztosan tudod, ki vagyok! – szólította meg a kislányt.

– Igen, te vagy Fél Elem! – felelt Dama. – De nem értem, mi történt.

– Szólíts csak Elemérnek. A bizgentyűt letörtem a mikrofonról. Bemászhattam volna, de akkor eszembe jutott, amit mondtál: a „fél elem” is lehet jó valamire. Inkább úgy döntöttem, hogy az órát fogom működtetni.

– Örülök, hogy megtaláltad a helyed! – szólt Dama megkönnyebbulve.

Délután a család együtt ment Damáért.

– Na, milyen volt az első nap? – kérdezte Anya.

– Nem engedték, hogy Fél Elem megakadályozza a tanév kezdetét!

Ezen összemosolyogtak, majd Apa megsimogatta Dama buksiját, és így szólt:

– Büszkék vagyunk rád!

A bátor kislány a susmoták titkát megőrizte a szívében, de ha óraketyegést hallott, mindig elmosolyodott.

A zsűri döntése értelmében 2026-ban ez a mese lett
Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat meseíró pályázatának
2. helyezettje.

LANNERT ÁGNES
**LAURA ÉS A TITKOS
ISKOLATÜNDŐRÖK**

Laura már messziről látta az iskolát. Nagyobb volt, mint amilyenek tegnap este elképzelte. Sokkal nagyobb. Az ablakai magasan csillogtak, a kapuja fölött pedig egy óra ketyegett, mintha tudná, hogy ma valami fontos dolog kezdődik.

Laura megszorította anya kezét.

– Biztos, hogy ma kell jönni?

– Egészen biztosan – mosolygott anya.

Laura kíváncsi kislány volt. Szerette tudni, mi lakik a csigaházban, hová tűnik a Hold nappal, és miért nem csiklandozza a madarak talpát a faág. De az iskola más volt. Egyszerre volt rá kíváncsi, és szeretett volna hazaszaladni előle.

Óbudai Zöldkert Összevont Óvoda – Bárdi Gréta

Az osztályteremben már sok gyerek ült. Egy kisfiú a vadonatúj tolltartója cipzárjával játszott, egy copfos kislány az anyukáját kereste a szemével. Laura leült, kinyitotta cicás tolltartóját, és elővette kedvenc ceruzáját meg a radírt. Anya megölelte, aztán elindult az ajtó felé. Laura torkában hirtelen megjelent egy gombóc.

– Anya!

Laura majdnem azt mondta: „Ne menj el!” De inkább csak ennyit kérdezett:

– Ugye, értem jössz?

– Itt leszek fél négykor.

A szilvásgombóc finom, de ez a torkomban nem annyira – gondolta. Gyorsan pislogott. Egy pici könnycsepp végiggurult az arcán, és lepottyant. Csakhogy nem ért földet. Egy kicsike kéz nyúlt ki a szekrény alól, elkapta, és eltűnt vele.

Laura nagyra nyitotta a szemét. Ahogy közelebb hajolt, vadiúj radírja legurult a padról. Éppen lehajolt volna érte, amikor a szekrény alól ismét előbukkant az apró kéz. Megragadta a radírt, és húzni kezdte befelé.

– Hé! Az az enyém! – suttogta Laura.

A kéz megállt.

– Akkor ez még nem elveszett? – kérdezte valaki csalódottan.

– Nem! Csak leesett.

– Kár. Ma még egyetlen rendes elveszett radírunk sincs.

Laura letérdelt.

– Ki mondta ezt?

Nagy csend lett.

– Senki!

- De hallottam.
- Akkor... valaki más.
- Ki van ott?

Abban a pillanatban édes illat suhant körülötte.

- Jaj, ne - hallatszott odabentről.
- Mi az?
- Már kérdez is!
- Miért baj, ha kérdezek?

A vaníliaillat erősebb lett.

- Jaj, megint!

Laura már annyira kíváncsi volt, hogy megfedkezett arról, milyen nagy az iskola, és hogy az imént még anya után szaladt volna. A szekrényhez kúszott, és kinyitotta az ajtaját.

Óbudai Zöldkert Összevont Óvoda – Tigyi Enikő

Odabent két apró lény állt. Az egyik akkora volt, mint egy uzsonnásdoboz. Kócos bundájából két hatalmas fül kandikált ki, az orrán pedig óriási szemüveg ült. A másik kisebb volt, és üres zsákot cipelt a hátán.

– Mi van a zsákodban, briós?

– Egyelőre semmi.

– Miért?

Ismét vaníliaillat csapta meg Laura orrát.

– Mert még csak reggel van.

– És később mi kerül bele?

– Elveszett dolgok. Radírok, ceruzák, hajgumik. Egyszer egy egész tornacipő.

– Hogyan lehet elveszíteni egyetlen tornacipőt?

Óbudai Zöldkert Összevont Óvoda – Zaheri Adina Hédi

A két lény összenézett.

– Ezt mi is régóta szeretnénk tudni.

Laura elnevette magát.

– De kik vagytok?

– Iskolatündörök. Én Maszat vagyok, ő Radírmorzsa.

Radírmorzsa meghajolt, és kiesett a hátizsákjából egy szösz.

– Minden iskolában laknak iskolatündörök – folytatta Maszat.

– Összeszedjük az első napok könnyeit és az elveszett holmikat. De nem az iskolára vigyázunk. Az iskola tud vigyázni magára. Mi azokra vigyázunk, akiknek az iskola még egy kicsit túl nagy.

– Gyere! – intett Radírmorzsa. – Ha már úgyis megláttál minket.

A szekrény belseje világossá vált. Valójában apró műhely rejtőzött benne, polcain üvegekkel. Az egyik alján egyetlen csillogó csepp billegett.

– Az mi?

– A mai első könnycsepp. A kék pulóveres kisfiúé. Akkor poty-tyant ki, amikor az apukája elment. Jó is, hogy mondd, a tiédet még nem tettem bele.

Elővette Laura könnycseppjét, és belegördítette mellé.

A következő üvegben fehéres pára gomolygott.

– Ez egy sóhaj – magyarázta Radírmorzsa. – A copfos kislányé. Akkora volt, hogy két kézzel kellett elkapnom.

Mellette három remegő buborék lapult.

– És ezek?

– Visszanyelt hüppögések.

Egy másik üveg tartalma olyan gyorsan cikázott, hogy Laura alig tudta követni.

– Ez egy „mindjárt visszafordulok” gondolat – mondta Maszat. – Ezekkel vigyázni kell. Nagyon fürgék.

A legnagyobb üveg már majdnem tele volt szürke, összegubancolódott pamacsokkal.

– És ezek?

A két lény egyszerre sóhajtott.

– Az el nem hangzott kérdések.

– Máris ilyen sok?

– Mindig ezekből gyűlik össze a legtöbb.

Laura közelebb hajolt. A gombolyagokból mintha halk kérdések szűrődtek volna ki: „Mi lesz, ha nem tudom a választ?” „Hogy is hívják a tanító nénit?”

– És mit csináltak velük?

A kis lények felpillantottak, Laura követte a tekintetüket. A menyegyzet alatt rózsaszín köd kezdett növekedni. Egy puha kis felhő. Hát innen jön a vattacukorillat!

– Látod? – mondta Maszat. – Ezt.

– Az első napok bátortalanságaiból készül – magyarázta Radírmorzsa. – Hozzákeverjük a kimondott kérdéseket, attól felmelegszik, egyre puhább és ölelősebb lesz. Aztán kiengedjük az iskolába, és mindenki kicsit otthonosabban érzi magát.

– Csakhogy az első nap túl sok az el nem mondott kérdés...

– Miért nem kérdezik meg őket?

– Mert félnek.

– Mitől?

Radírmorzsa széttárta apró karjait.

– Azt nem tudjuk. Hiszen nincs mitől.

Laura elgondolkodott. Neki is volt legalább száz kérdése. Mi történik, ha nem tudja a választ? Mérges lesz-e a tanító néni, ha rossz helyre ír?

Kimászott a szekrényből, és visszaült. A tanító néni éppen magyarázott. Laura felemelte a kezét. Aztán gyorsan visszatette. A szekrényből halk köhécselés hallatszott. Laura újra felemelte.

– Tessék, Laura, mondd csak bátran!

– Hol van a mosdó?

A tanító néni elmosolyodott.

– Nagyon jó, hogy megkérdezted. Megmutatom mindenkinek.

Édes vaníliaillat futott végig az osztályon. A szekrény mélyéről pedig – puff! – szinte hallani lehetett, ahogy a felhő nőtt egy arasznyit.

Egy kisfiú is felemelte a kezét.

– Letört a ceruzám hegye. Mit csináljak? (Puff!)

– Van hegyezőnk.

Ismét egy kéz lendült a magasba.

– Szomjas vagyok! Mikor lehet inni? (Puff!)

– Ha szeretnél, ihatsz, de ha tudsz, várd meg a szünetet.

– Mi lesz, ha nem tudok olvasni? (PUFF!)

– Azért vagy itt, hogy megtanuld.

Most már egymás után emelkedtek égbe a kezek.

– Mi lesz ebédre?

- Mikor megyünk ki?
- Mi van, ha nem értem, mit kell csinálni?
- Mi van, ha hiányzik anya?

Erre egy pillanatra csend lett. A tanító néni kedvesen a kérdező kisdíákra nézett.

- Akkor hiányzik - mondta. - És ez egyáltalán nem baj.

A copfos kislány, aki reggel még az anyukáját kereste a szemével, most elmosolyodott, és mintha egy kicsit magasabban is ült volna a székén.

Laura észrevette, hogy a szekrényajtó részén Maszat és Radírmorzsza izgatottan figyel. Mögöttük a vattacukorfelhő hatalmasra puffadt. Próbálták visszatartani, hogy ne egyszerre legyen cukrászda-hangulata az osztályteremnek. Ez mégiscsak egy iskola, kérem szépen!

Egyszer csak a szekrényajtó nem bírta tovább, és magától kinyílt. A felhő kibukott rajta. Végiggomolygott a padok között, megsimogatta a gyerekek bokáját, felkúszott a székek lábán, aztán szétterült az egész teremben. Senki sem látta, csak Laura. Vagy legalábbis ezt hitte.

A copfos kislány egyszer csak megszólalt:

- Érzitek? Vaníliaillat van.
- Én is érzem!
- Én is!

Laura a szekrény felé nézett. Radírmorzsza kacsintott. Maszat felemelte a hüvelykujját.

Délután anya már a kapuban várta.

- Tetszett az iskola? Történt valami érdekes?

Laura elgondolkodott. Elmesélje az iskolatündőröket? A könny-

cseppeket? A vattacukorfelhőt? Végül megszorította anyja kezét.

– Anya?

– Igen?

– Holnap is jövünk?

– Persze. Szeretnél?

Laura elmosolyodott.

– Nagyon.

Már elindultak, amikor Laura visszafordult. Az egyik emeleti ablak mögött mintha két apró alak integetett volna. De lehet, hogy csak a függöny mozdult meg. Laura azért visszaintegetett.

Aznap megtanulta az első igazán fontos iskolai dolgot. Nem azt, hogyan kell szépen ülni vagy ceruzát hegyezni. Még csak nem is azt, hol van a mosdó.

Hanem azt, hogy egy kérdés egészen kicsinek tűnhet, amíg bent marad az emberben. De ha kimondjuk, akkora teret tud csinálni körülöttünk, hogy még mások bátorsága is elfér benne.

És amikor másnap valaki az iskola folyosóján különös vaníliaillatot érzett, Laura pontosan tudta, mi történt.

Valaki kérdezni mert.

A zsűri döntése értelmében 2026-ban ez a mese lett
Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat meseíró pályázatának
3. helyezettje.

JÁMBOR ALIZ

A HÚSZGYEREKES ISKOLATÁSKA

Lóri ébren volt, amikor szólt az ébresztőóra, de hagyta csörögni. Anya viharzott be. Jobb kezével a vekkert csapta le, bal kezével Lóriról rántotta le a takarót.

– Ébresztő, fél hét múlt! Elkésel az... Hol vagy? Már megint? – csóvalta a fejét.

A lepedő egyik redőjében bukkant rá Lórirra, és a kisujján keresztül visszafújta az eredeti méretére.

Óbudai Manóváros Összevont Óvoda – Badacsonyi Luca

Reggelinél Lóri kipiszkálta a mazsolát a túrós palacsintából. Négy ráncos szemecské sorakozott a tányéron. Pont ennyi napot kell iskolába menni az első héten. Milyen utálatos szám ez a négyes! Pedig a mazsolát szereti. Sorban bekapkodta mindet, mintha attól

hamarabb eljönne a hétvége, de csak az étvágya ment el.

– Megint kezdesz összemenni – méregette anya, mikor elvette előle a szinte érintetlen tányért.

– Méghogy én! – tiltakozott Lóri, és húzta is a cipőjét, nehogy anya meglássa, hogy elpirult. Mire azonban leért a lépcsőn, már a bejárat ajtót sem tudta kilökní.

– Biztos, hogy ne tegyük el a pumpát? – kérdezte anya, miután ismét életet lehelt az összezsugorodott Lóriába. Csak egy megvető pillantás és némi kiszökő levegő érkezett válaszul.

Mire elérték a Zsugorka utcát, sorra tűntek fel körülöttük az iskolába igyekvő gyerekek. Lóri a táskáját egyre nehezebbnek, saját magát egyre kisebbnek érezte. Mégsem engedte, hogy anya bekísérje.

– Minden rendben lesz! – nyomkodta meg anya ellenőrzésképp a Zsugorka utcai Általános Iskola kapujában, persze ölelésnek álcázva a mozdulatot.

Lóri elsőként érkezett meg az osztályterembe. Leült a tanári asztal előtt álló padba, és egyesével hegyezni kezdte az amúgy is túlságosan ceruzáit. Ha jön valaki, fel sem fog nézni – határozta el. De kifaragta az összes ceruzát, és még mindig nem jött senki. Hát nekiállt újra. Senki. Mikor harmadszorra kezdte előlről a műveletet, halk böffenés hallatszott.

– Hü-hü-hü-hü, hü-hümm-hümm-hümm! – tátogatta haragosan a fedelét a hegyezője. Lóriból meglepetésében egy egész léggömbnyi levegő szaladt ki.

– Azt mondja, hogy tele van, és szeretné, ha kiürítenéd. Persze nem ilyen kedvesen... – suttogta félénken a piros ceruza. – Engem pedig ne farigcsálg tovább, kérlek! Csiklandoz, és szerintem kisebb is lettem.

– Tegyéél le a földre! – bátorodott fel az iskolatáska is. – Húzza a nyakamat az akasztó.

Lóri megtapogatta a fejét. Kisebb volt ugyan, de még elég levegő volt benne, nem azzal volt a baj. Ekkor gyors egymásutánban becsengettek, belépett Gabi bácsi, és kizúdultak a füzetek a padból:

– Nem látunk semmit! – elégedetlenkedtek.

Gabi bácsi furcsállta ugyan, hogy a füzetait szedegető kisfiún kívül senki nem jött iskolába mindjárt az első napon, de nem volt ideje ezzel törődni. Biztosan valami vírus – gondolta, aztán rohant az egy főből álló 1. b osztállyal az évnyitóra. A Himnusz közepén toppantak be a tornaterembe. Gabi bácsi meg mert volna esküdni, hogy az igazgatónő őket nézi, s hogy a kórus hangosabban éneklie a Ha küzd ellenséggel sort – mintha kifejezetten nekik szánná. A szíve összement egy méretet.

– Hol lehetnek a többiek? – kérdezte egyetlen tanítványától a terembe visszatérve.

– Biztosan berezeltek – vont vállat Lóri, és gyorsan levette a tornacipőt a lábáról, ami hirtelen iszonyatosan szorítani kezdte. A cipő mintha jólesően felsóhajtott volna, de – Lóri legnagyobb megkönnyebbülésére – nem szólt egy szót sem.

– És te... Jaj, még meg sem kérdeztem a nevedet! – sápadt el Gabi bácsi. A szíve tovább zsugorodott.

– Lóri vagyok, és... psssz... – felelte Lóri határozottan, de a mondat végére eresztetni kezdett.

A radírja jobbra-balra gurulni kezdett a padon. Bizonyára düledezett a nevetéstől, és a térdét is csapkodta volna, ha lett volna neki.

– Mintha ő nem lenne berezelve! – rötyögött. – Mikor olyan fehér, mint a fal. Mint a tanító bácsi.

– Mint te! – vágott vissza Lóri, mire a radír végre elhallgatott.

– Tessék? – kérdezte Gabi bácsi, aki éppen a táblára írta fel kettejük nevét.

GABI

LORI

– De hiszen a Lóri hosszú ó! – ugrott elő harciasan a vonalzó a tolltartóból.

Gabi bácsi szíve már akkora volt csak, mint egy porszem.

– Psssz... – kezdte rá megint Lóri. Neki esze ágában sem volt kijavítani a tanító bácsit, hiszen olvasni sem tudott még. De hogyan magyarázhatta volna el, hogy nem ő, hanem a vonalzója kiabált be?

– Ne pisszegj, tényleg hosszú ó! – erősködött a vonalzó.

– Igazad van, elírtam. Bocsánat! – tette ki gyorsan Gabi bácsi az ékezetet. – Köszönöm, hogy szóltál! – fordult Lórihoz, s a szíve duzzadni kezdett.

– Mesélsz magadról valamit? – kérdezte a tanári asztal szélére ülve, majd nem rá a koszos táblatörlő szivacsra.

Ám Lóri hallgatott, nehogy még több levegő szökjön ki a száján.

– Nekem is ez az első napom az iskolában. Legalábbis tanárként – vette át a kezdeményezést a tanító bácsi, aztán megint hallgattak.

A falióra ketyegett. Lóri és Gabi bácsi szíve is egyre laposabb lett.

– Hü-hümm-hümm-hü-hü-hü-hü-hümm-hümm? – kérdezte a hegyező, de hogy mit, azt nem lehetett érteni, mert még mindig csurig volt ceruzaforgáccsal.

Gabi bácsi szórakozottan felkapta az apró írószert, és kiürítette a tartalmát a szemetesbe.

Óbudai Manóváros Összevont Óvoda – Berta Borbála

- De régen te is ide jártál? A Zsugorkába? – kérdezte megkönnyeb-
bülve a hegyező a tenyerében, s mintha mi sem lenne természete-
sebb, leugrott, kislúvvá változott, majd leült az egyik padba.
- Pssz... – Lórinak tátva maradt a szája. Gabi bácsi sem volt kevés-
bé meglepve, de kezdte érteni, mi történik. Finoman feltolta Lóri
állát, és válaszolt:
- Igen, én is zsugorkás voltam. Nem is volt az annyira régen. Sok
akkori tanár még mindig itt tanít, az igazgató néni is.
- Az kemény! – hallatszott az iskolatáska mélyéről. Lóri döbben-
ten vette ki belőle a sajtos szendvicsét.
- És mit ettél ma reggelire? – kérdezte a ficergő tizórai.
- Nem volt időm reggelizni, mert elaludtam – vallotta be Gabi bá-
csi, és már nem is volt olyan palacsintalapos a szíve.

– Elaludtál? – hitetlenkedett a kisfiú, aki pont a szendvics helyén ücsörgött a padon. – De hát azt nem szabad!

– Attól még sajnos bárkivel előfordulhat.

– És akkor futva jöttél? – kérdezte egy kislány, akinek pont olyan minta volt a pólóján, mint Lóri egyik füzetén.

– Bizony! Rohantam. És még a táskámat is otthon hagytam – mosolygott Gabi bácsi, mert eddigre végképp megfejtette a beszélő tárgyak rejtélyét.

– Micsoda rémálom! – akasztotta le magát egy legalább harmadikosnak kinéző fiú az iskolatáska helyéről.

– Én is kérdezhetek valamit? – szólalt meg halkán a piros ceruza, továbbra is piros ceruzaként. – A Gabi nem női név?

– A Gábort is így becézik, nem csak a Gabriellát – mondta Gabi bácsi, és érezte, hogy a szíve ismét a régi.

– Én meg azt hittem, álruhában vagy, merthogy minden tanító néni, hát... tudod... néni – zavarodott bele mondatába a piros ceruza.

Gabi bácsi erre már hangosan nevetett. A szíve alig fért el a mellkasában.

– Léteznek tanító bácsik is, mint látod – magyarázta az időközben piros ruhás kislánnyá változott ceruzának. – De abban igazad van, hogy sokkal kevesebben vagyunk. Annyira, hogy itt, a Zsugorkában az összes tanári mosdó női.

Csend támadt. Csak a tornacipő nyikkant egyet halkán. Aztán Gabi bácsiból kitört a hahota. Olyan jóízűen gurgulázott, hogy mindenkire átragadt. Sorra visszaváltozott a vonalzó, a tornacipő, a radír, a füzetek, az összes iskolai holmi. Lórinak eszébe jutott a reggel. A sok gyerek, aki mellett elsétált. A nehéz táska.

– Ti vagytok a többiek? – döbbsent rá, s ismét megtelt levegővel. Végre együtt kacagott a huszonegy igazi kisgyerekből álló 1. b osztály.

– Gabika, azért ezt mégsem lehet, hogy elkésel az évnnyitóról! – rontott be feldúlva az igazgatónő. – És különben is, hol voltak a... Gyerekek! Hát megvagytok? – nézett körbe meglepetten. – És Gabi bácsi?

– Kiment a mosdóba – mondta gyorsan Lóri, és igyekezett nem nézni a tanári asztalra, ahol most kettő szivacs hevert az eddigi egy helyett.

– A nőibe, mert csak az van – kelt segítségére a nagydarab táskafiú.

– Milyen kellemetlen! Máris megyek és intézkedem – kapott a fejéhez az igazgatónő, és izgalmaiban észre sem vette, hogy a keze hatalmas kulcscsomóvá változott.

Az 1. b-ben pedig nem szólt neki senki. Bárkivel előfordulhat ilyesmi.

Az olvasók szavazatai alapján 2026-ban ez a mese lett
Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat meseíró pályázatának
közönségszíjasa.

OTTHONUNK
OBUDA
BÉKÁSMEGYER

OTTHONUNK
OBUDA
BÉKÁSMEGYER